

(המשך ממדור 39)

המנהל עד לאחר שיאשרו לו שלוש שנים נוספות.

אך נראה, כי מול איום מפורש בהתערבות פוליטית כה חריפה בעברת הטלוויזיה, לא יכול היה צוקרמן להתיר.

הפקיד מנהל הטלוויזיה מקביל, בחשיבותו הרישמית, לתפקיד מנהל הרדיו. אולם ראשיה הממשלה, מנחם בגין, כמו שאר ראשי הליכוד, אינו מסתיר כבר זמן רב את דעתו השלילית על הטלוויזיה, שהיא, ללא ספק, חשובה הרבה יותר מהרדיו. כמה וכמה פעמים גילה בגין מורת-רוח כלפי מנהל הטלוויזיה, והביע את דעתו שצריך לערוך בה שינוי יסודי. צוקרמן לא סולק עד היום מתפקידו משום שהדבר היה מחייב את התרת חוזה עימו, וגם ראשי הליכוד אינם רוצים שסילוקו ייראה כעריפת-ראש פוליטית. מלבד זאת יש לצוקרמן תומך חשוב במדינה, שהיא ראש הממשלה, שימחה ארליך. השניים הם ידידים עוד מהתקופה שצוקרמן היה מנהל חברות כלכליות.

אולם אפילו ארליך אינו יכול להושיע את צוקרמן. נוכח ההחלטה הנחרצת של ראשי הליכוד להעיפו, כשנשאל על כך מנכ"ל הרשות, טומי לפיד, השיב: "השאלה של חידוש מינויו של מנהל הטלוויזיה תהיה אקטואלית רק בסוף יולי, ואז ידון בה הוועד המנהל". לפיד סירב לגלות את דעתו, אם ימשיך צוקרמן לנהל את הטלוויזיה, וכך ציין: "היחסים שלנו טובים, רק עכשיו טימתי טלפון ארוכה איתו".

אך בבניין הטלוויזיה כבר יודעים מי יהיה המנהל הבא.

ההחלטה היתה למצוא מועמד מתוך הטלוויזיה, כדי להקהות את העשרויה שתפרוץ עם סילוקו של צוקרמן. המועמד המתאים נמצא, בדמותו של איש הרדיו הוותיק ומנהל מחלקת התוכניות הקנויות של הטלוויזיה, יצחק ("צחצח") שימעיני. הוא ידוע כאדם ממושעם וזהיר, שמעולם לא היו לו התקלות עם הממונים עליו על רקע "שמאלנות". לשלטון וללפיד אין כל ספק שהוא ישר אתם בנאמנות. עתה ממתינים הכל לראות מה יעשה לפיד עם חידוש המינויים של כמה ראשי מחלקות, הצריכים להתבצע החודש. סגנית מנהל מחלקת התוכניות, יהודית ("ג'ודי") לוי, מנהל המחלקה הדתית, הרב בנימין צביאלי, מנהל ההפקה דוד ("דודו") הירשפלד, ומנהלת מחלקת התוכניות לילדים אסתר סופר — על הארכת המינוי של כל אלה צריך להחליט צוקרמן החודש.

תחת עין

הקומיסר

גבי מנהל המחלקה הפרובלמטי ביותר, מנהל מחלקת התוכניות, מרכי ("מוטי") קירשנבאום, החליט כבר לפיד. קירשנבאום נחשב בעיני לפיד והוועד המנהל כנושא דגל ה"שמאלנות" בלתי ווידה. ראשי הליכוד אינם מוכנים לסלוח לו את תוכנית ניקוי ראש שלו, ואינם נהנים מהביקורת העוקצנית שאותה הוא מטיל לעברם בכל מקום ובכל זמן. בימים אלה שוברת קפות ההצגה ערוץ שני, שכתב קירשנבאום, אשר במשך שעתים תמימות מכה בשילטון הליכוד ולועגת לו. בגין ולפיד אינם מוכנים גם לסלוח לקירשנבאום את העובדה שהוא חתן פרט ישראל לטלוויזיה.

ביום השני השבוע הביא במפתיע לפיד הצעה לוועדה המנהל, שלא לחדש את מינוי של קירשנבאום המסתים החודש. בדרך כלל מקובל ברשות השידור שמנהל הטלוויזיה הוא המחליט אם להאריך את מינויו מנהל המחלקות. לפיד ידלג בעונת מצה על צוקרמן והציע להדיח את קירשנבאום. אהרון פאפו ושותפיו צהלו והי וועדה המנהל, ברוב הקואליציוני שלו, הדיח את קירשנבאום והיח מכה עוה בצוקרמן. מועמד נוסף להדחה הוא מנהל מחלקת החדשות, חיים עיבר, אחרי הראיון עם סמדר הרן, שצוקרמן זעם בצורת השילטון, והראיון עם אסירי-ציון, שעורר ביקורת מיקצועית. החליט יבין להעתר לבקשתה של אשתו, יוספה, ויצא עימה ועם ילדיהם לנופש של שבוע, ואולי יותר, בנואיבה ובשארם-אלישיה.

השילטון אינו אוהב את יבין, הממונה על המחלקה החשובה ביותר מהבחינה הפוליטית — מחלקת החדשות. יבין גילה כמה פעמים, הן במסגרת עבודתו והן מחוצה לה, עצמאות. יבין מונחה על ידי שיקולים עיתונאיים, ואינו מוכן שי

במדינה

(המשך ממדור 44)

מיפלגה זו, שהמרכז הצביע נגד המנהיג מנחם בגין.

אולם לוי לא ידע כי העברת הנושא למרכז הוות היתה רק הרגיל השהייה של בגין. בגין לא ציפה לכך שהמרכז יסכים עימו. הוא גם לא התאמץ במיוחד לשכנע את המרכז. מה שבגין ציפה לו הוא שינוי מצב הכוחות בתוך הממשלה.

ועל שינוי זה לא חשב שריהקליטה. השבוע יצאו לחוץ-לארץ שני שרים, מי תומכיו של לוי בעניין זה, שריהתחבורה חיים לנדאו ושריהמישפטים שמואל תמיר.

שר לוי ניצחון!

לעומתם שבו לארץ שני שרים אחרים, אשר היה ידוע כי הם תומכים בתוכניתו לחסל את מישרד-הקליטה: שריהחוק משה דיין ושריהתעשייה גידעון פת. כל מערך הכוחות בנושא זה בממשלה השתי נה. כאשר יביא בגין בשבוע הבא את ההצעה להצבעה מكرעת, ימצא עצמו לוי במיעוט.

דרכי חיים

תעלומת הנרחיק הריק

כמה שווה אקרה וכמה שווה מחשבינים

נרחיקו הריק של האקדה הגוש כי מוצג לבית-המישפט. יעקוב מורח, שחור-השיער, הציגו בפני השופט דויד ברי אופיר, והעד יוסף ז'ק מגיבעתיים סיפר כיצד נעלם האקדה.

"מסרתי את מכונית הפיאט שלנו לאשתי, ביוני 1978, לצרכיה". אמר, "היא השתמשה בה, וכאשר חזרה בערב הביתה בדקתי מתחת מושב הנהג, וראויה אם אקדתי במקום, מצאתי את הנרחיק הריק. הבנתי שגנבו את האקדה. שאלתי את אשתי אם עזבה את הרכב לבד, והיא סיפרה כי עזבה אותה רק בתחנת הדלק, כאשר מסרה את המכונית לרחיצה. השיר אירה אותה ללא שמירה. מייד יצאנו ליי מישטרה, והודענו לטלש תחנות, כי פחדנו שהאקדה יגיע לידיים בלתי-רצויות. אך המישטרה לא עשתה מאומה בנידון. למחרת קמה אשתי בכובע, נסעה לתחנת הדלק שבה רחצה את המכונית, דיברה עם בעל התחנה והוא ברר מי רחץ את המכונית. את היתר תספר אשתי, כי היא יודעת הכל".

בצורה ישירה. אל זוכן העדים ז'ק ראה לאה ז'ק, אשה בעלת פנים נוקשות ושיער מחומצן. גם היא העידה כי קיבלה את המכונית לשימוש, וכאשר נתגלה כי האקדה נגנב מיהרה לתחנת הדלק, ובעל התחנה גילה כי שלושה פועלים ערבים צעירים הם שרחצו את הרכב.

אחרי שחפץ עליהם ואיים במסירתם למישטרה, הבטיח אחד מהם להחזיר את הנשק למחרת, אך בעל התחנה לא הרפה ונלווה מייד אל הצעיר הערבי. יחדיו נסעו ללוד, ושם נעלם הצעיר בין הבתים וחזר כעבור דקות ספורות כשהאקדה הגנוב בידו.

בעת שדן בית-הדין על הגניבת האקדה (המשך בעמוד 52)

האגדה אומרת:

דגל ישראל

הונף בתעלה.

עדי דא"יה

אומרים: לא

היה ולא נברא

האם

הונף

הדגל?

שעות ספורות לפני שהפליגה הי אוניה אשדוד מאילת, במסעה הי היסטורית לנמל חיפה דרך תעלת סוויס, הגיע לנמל אילת מנכ"ל צ"מ, יהודה רותם, וחילק לכל אנשי הצוות ולעיתונאים ששהו על הסיפון תעודות למוזרות, כראוי למאורע ההיסטורי. התעודות איש ראו את השתתפות בעליהן בהפלגה הי היסטורית, שבה "התנוסס דגל ישראל בריש גלי בתעלת סוויס".

כאשר עגנה האוניה בנמל חיפה, יכלו אנשי הצוות לקרוא מאמרים בעיתונים, המתארים את הדגל הישראלי בתעלת סוויס. כל אחד ממשפחי ההפלגה ידע את האמת: דגל ישראל לא התנופף בתעלת סוויס בהפלגה זו של אשדוד — הרגע ההיסטורי החמץ. החוק הבינלאומי קובע כי כאשר אוניה, משייטת בלב ים חייב להיות מונף על התורן שלה דגל החברה. כגון האוניה פוגשת באוניות אחרות, הדורשות ממנה להזדהות, על כלייהשיט

לא כן בעת שאוניה עוגנת או נכנסת לנמל זר, או לטריטוריה ימית זרה, או כאשר האוניה מגיעה לנמל הבית שלה. דגל המדינה חייב להיות מונף, בין אם על התורן או על המוט שבירכתיים.

אולם רביחובלה של ה"אשדוד", קרול מנדלוביץ, החליט אחרת. הוא סרב להניף את הדגל הישראלי בעת המסע לפויים, כפי שמחייב אותו החוק הבינלאומי, וגם כאשר האוניה הגיעה לתעלת סוויס.

מנדלוביץ, למרות שלגם במשך המסע עשרות כוסות ויסקי וביירה וכמה בקבוקי שמפניה, היה בדעה צלולה כאשר סרב להניף את הדגל הישראלי. צלם לישיכתי העיתונות הממשלתית, הנחיה הרמן, שי היה על סיפון אשדוד, התחנן בפני הרב חובל שיניף את הדגל הישראלי: "זה רגע היסטורי! אנחנו חייבים להנציח אותו! התמונה של דגל ישראל מתנוסס בתעלה

זהו הכתיב הנכון של שם התעלה (ועיר), הנקראת בגרמנית, "סואץ".